

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců:

- a) **O. E.**, st. př. X
t. č. pobytem X (dále též „první žalobce“)
- b) **Z. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- c) **F., E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- d) **B. A. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- e) **D. C. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- f) **A. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X

zastoupených

JUDr. Petrem Navrátilém, advokátem
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Poštovní schránka 21/OAM 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. MV-74141-12/OAM-2020,

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. MV-74141-12/OAM-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 3. 2020, č. j. CPR-2564-43-ČJ-2020-931200-SV, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 3. 2020, č. j. CPR-2564-50/ČJ-2020-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo prvnímu žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 2 let. V souladu s ustanovením § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců byla dále žalobci a) stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byly následující skutečnosti. Dne 10. 1. 2020 v 11:40 hod. byl první žalobce kontrolován policisty Příjímacího střediska cizinců Zastávka (PSC Zastávka), kam se dostavil za účelem podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Svoji totožnost prokázal cestovním pasem č. X vydaným na jeho osobu s platností do 21. 9. 2022, ale bez platného oprávnění k pobytu na území. Současně bylo lustrací daného cizince v příslušných informačních systémech PČR zjištěno, že měl veden záznam v evidenci nežádoucích osob s platností od 7. 6. 2011 do 7. 6. 2012, jelikož mu bylo uloženo správní vyhoštění, a to rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 1. 6. 2011, č. j. CPR-5404/ČJ-2011-004025-SV.
4. Dále pak žalobce a), dále také jen „první žalobce“, nerespektoval povinnost opustit území České republiky, která mu byla později stanovena rozhodnutími Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 25. 1. 2019, č. j. KRPB-250764-20/ČJ-2018-060022-50A (dále též „první rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území“), a ze dne 8. 10. 2019, č. j. KRPB-116672-32/ČJ-2019-060027-50A (dále též „druhé rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území“). V případě druhého rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území měl žalobce povinnost vycestovat z území nejpozději do 31. 12. 2019, což neučinil, protože minimálně od 1. 1. 2020 do 10. 1. 2020 pobýval na území České republiky neoprávněně.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, obsah správního spisu a námitky, které byly proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. V této souvislosti se podrobně zabýval pobytovou minulostí prvního žalobce jak v rámci azylového řízení, tak v kontextu jeho žádostí o udělení některých forem pobytového oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Dále se žalovaný vyjadřoval k bezpečnostní situaci v zemi původu, k čemuž se vztahovala závazná stanoviska, která byla za tímto účelem během správního řízení vyžádána, konkrétně stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 8. 2020, č. j. MV-78615-4/OAM-2020, jímž bylo ministrem vnitra ČR potvrzeno původní závazné stanovisko ze dne 13. 1. 2020.
6. Podle názoru žalovaného bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že první žalobce svým jednáním naplnil oba zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění, protože na území České republiky pobýval v rozhodnou dobu neoprávněně, přičemž současně mařil výkon již uvedeného prvního a druhého rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. K tomu žalovaný doplnil, že jednání prvního žalobce, který opakovaně a neúspěšně podává žádosti o udělení mezinárodní ochrany, svědčí o jeho snaze zneužívat institutu azylu či doplňkové ochrany za účelem legalizace pobytu na českém území.
7. Podle názoru žalovaného první žalobce usiloval o využití délky azylových řízení k tomu, aby mohl požádat o udělení povolení k trvalému pobytu pro sebe a svoji manželku, přestože na území České republiky vstoupil nelegálně. Doposud navíc nebylo žádné pobytové oprávnění dlouhodobého charakteru uděleno jak žalobci, tak jeho manželce a pěti nezletilým dětem.
8. Ve vztahu k namítanému zásahu do soukromého a rodinného života pak žalovaný uvedl, že první žalobce je jednatelem společnosti ERGIN CZ, s.r.o., jejíž činnost však může v době jeho nepřítomnosti vykonávat jeho bratr, popř. jiná osoba, která k tomu bude pověřena. Jiné závazky na území České republiky první žalobce neuvedl. Sám ostatně rozhodl, že se jeho rodina přesídlí v roce 2011 do České republiky, aniž by si k tomu opatřil potřebné doklady.
9. V návratu do Turecka, jehož je státním občanem, prvnímu žalobci nic nebrání. Pokud se jedná o tvrzenou hrozbu uvěznění či postihu ze strany turecké státní moci, a to v důsledku údajného financování kurdských (protivládních) uskupení, žalovaný zdůraznil, že první žalobce stejné důvody uváděl v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany, kde jeho obavy nebyly shledány jako důvodné. Naopak bylo zjištěno, že první žalobce předložil zfalšované doklady, pročež byla jeho výpověď hodnocena jako nevěrohodná.
10. K tomu žalovaný doplnil, že první žalobce má sice na území České republiky bratra, který má povolen trvalý pobyt, ale nejsou na sobě navzájem závislí. Jinak se celá rodina prvního žalobce (otec, matka a další sourozenci) nachází na území Turecka, do kterého by měl vycestovat. Co se týče nezletilých dětí prvního žalobce a jeho manželky, jsou všichni státní občani Turecka. Přestože podle tvrzení prvního žalobce neovládají turecký jazyk, komunikují navzájem kurdsky. Jedná se o jazyk, který je v některých oblastech Turecka běžně používán. K integraci dětí do turecké společnosti může navíc přispět vazba na ostatní rodinné příslušníky, kteří v domovské zemi v současné době žijí. Zásah do soukromého a rodinného života žalobců je proto přiměřený.

11. K tomu žalovaný doplnil, že první žalobce sice podal v roce 2015 spolu se svoji manželkou žádost o udělení trvalého pobytu, o které nebylo v důsledku podání žaloby ve správní soudnictví a přiznání odkladného účinku soudem pravomocně rozhodnuto. Zákon o pobytu cizinců však s podáním daného druhu žádosti vznik tzv. fikce pobytu nespojuje, což nemůže změnit ani skutečnost, že byl žalobě přiznán odkladný účinek. Stejně tak první žalobce neúspěšně podal žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území, ale v době kdy žádným pobytovým oprávněním nedisponoval. Oprávnění k pobytu mu proto ani tímto způsobem nevzniklo.
12. Ve vztahu k hodnocení osoby prvního žalobce žalovaný doplnil, že byl rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 29. 6. 2020 pravomocně uznán vinným ze spáchání úmyslné trestné činnosti naplňující znaky trestných činů vydírání, ublížení na zdraví a výtržnictvím podle příslušných ustanovení zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

III. Žaloba

13. V žalobě bylo namítáno, že správní orgány nezohlednily návrhy na doplnění dokazování, které byly ve správním řízení uplatněny. První žalobce poté zdůvodnil, že má v případě návratu do vlasti obavu z pronásledování ze strany státní moci, a to kvůli své kurdské národnosti a politickému přesvědčení. Stejně tak bylo v žalobě zpochybněno, že první žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně.
14. Konkrétně se první žalobce dovolával toho, že podal v minulosti žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, o které nebylo doposud pravomocně rozhodnuto, a to s odkazem na probíhající řízení u zdejšího soudu o žalobě, které byl přiznán odkladný účinek. Kromě toho první žalobce podal žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, o které rovněž nebylo doposud rozhodnuto. Případné průtahy řízení ve vztahu k rozhodnutí o uvedené žádosti nelze klást k tíži prvního žalobce.
15. Současně první žalobce zpochybnil závěry obsažené v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ČR, ve kterém byla posuzována možnost vycestování prvního žalobce do země původu. Podle jeho názoru bylo totiž založeno na neaktuálních informacích o zemi původu, resp. takových, které nereflektují změnu turecko-syrských vztahů v důsledku invaze Turecka v průběhu října 2019. V rámci zasažených pohraničních oblastí byly ze strany tureckých státních orgánů považovány za nepřítelé také kurdské jednotky, které v dané oblasti působí. Přestože pak bylo k odvolání prvního žalobce opatřeno závazné stanovisko Ministra vnitra ČR doplněné o další informace o zemi původu, ani tyto nebyly podle názoru žalobce ve vztahu k aktuální situaci v zemi původu relevantní.
16. V této souvislosti bylo zdůrazněno, že první žalobce kromě své kurdské národnosti finančně podporoval kurdské samosprávné organizace a obranné milice YPG/YPJ, v důsledku čehož mu hrozí pronásledování či vznik vážné újmy podle příslušných ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Výše uvedený konflikt jen prohloubil tlak tureckých státních orgánů jak vůči samotným Kurdům žijícím v syrském pohraničí, tak vůči kurdským politickým uskupením.
17. Realizace správního vyhoštění prvního žalobce navíc povede k tomu, že s ním budou nuceny vycestovat také jeho nezletilé děti, což bude mít za následek nepřiměřený zásah

do jejich soukromého a rodinného života. Důvodem je skutečnost, že děti zde řadu let plní povinnou školní docházku a neumějí turecký jazyk, neboť na území České republiky žijí téměř celý život. Správní orgány však dané okolnosti v odůvodnění svých rozhodnutí řádně nezohlednily.

18. V závěru žaloby pak bylo kromě již uvedeného namítáno, že prvostupňovým správním orgánem odkazovaný rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě v trestní věci prvního žalobce není v tomto řízení relevantní, neboť k uložení správního vyhoštění došlo z důvodu údajné neoprávněnosti pobytu na území. Daným rozhodnutím navíc nebyl prvnímu žalobci uložen trest vyhoštění, přestože byl uznán vinným za spáchání trestných činů, které vykazují vyšší míru společenské škodlivosti.
19. Na základě výše uvedeného žalobci krajskému soudu navrhli, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů souvisejících s podáním žaloby a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

20. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že s podanou žalobou nesouhlasí. V rámci odůvodnění napadené rozhodnutí byly podrobně zrekapitulovány a rozebrány všechny okolnosti svědčící o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobní námitky jsou v podstatě identické s těmi, které byly uplatněny v průběhu správního řízení. Z toho důvodu se žalovaný předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. K tomu žalovaný doplnil, že první žalobce nebyl schopen nijak doložit, že mu v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování v důsledku uplatňování svých politických práv. Stejně tak bylo v žalobě zcela opomenuto, že první žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval pravomocná rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. Naopak zneužíval podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany k tomu, aby si legalizoval pobyt na území České republiky. Stejně tak se dopustil nejen porušování cizineckého práva, ale také trestné činnosti, za kterou byl odsouzen.
22. Závěrem žalovaný doplnil, že se na více místech napadeného rozhodnutí vyjadřoval k tvrzenému zásahu do práv nezletilých dětí, pakliže bude rozhodnutí o správním vyhoštění prvního žalobce realizováno. Nezletilým dětem nebylo správní vyhoštění uloženo, protože osoby mladší 15 let nejsou podle zákona o pobytu cizinců považovány za procesně způsobilé účastníky řízení.
23. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

24. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam ze dne 10. 1. 2020, na základě kterého bylo téhož dne vydáno oznámení o zahájení řízení ve věci správního řízení. Prvostupňový správní orgán v této souvislosti obstaral kopii cestovního dokladu prvního žalobce a provedl jeho lustraci v příslušných informačních systémech PČR. Výsledky této lustrace jsou součástí spisové dokumentace.
25. Prvostupňový správní orgán následně provedl výslech prvního žalobce jako účastníka řízení, o čemž byl pořízen protokol ze dne 10. 1. 2020. Z jeho obsahu vyplývá, že

žalobce do České republiky přicestoval v roce 2011 nelegálně kamionem. Opakovaně neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Zamítnuta byla rovněž jeho pozdější žádost o udělení povolení k trvalému pobytu. Ve věci však podal odvolání. První žalobce vycestoval se svoji rodinou ze země původu kvůli kurdské národnosti a podpory uskupení YPG, YPJ a QSD, které jsou v Turecku vnímány jako teroristické subjekty. Kromě toho měl být první žalobce pro svoje aktivity v Turecku prošetřován a veden jako podporovatel teroristických stran. V tomto ohledu poskytl příslušné doklady v řízení před OAMP MVČR.

26. První žalobce si nebyl jistý, zda s ním bylo již v minulosti vedeno řízení o správním vyhoštění. Nevěděl, že na českém území pobývá neoprávněně, protože mimo jiné podal proti rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění žalobu ve správním soudnictví. Do Turecka se vrátit nemůže, protože by byl hned vzat do vazby. Proto podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V Turecku bydlí jeho matka, otec a sourozenci. Konkrétně pobývají ve městě Izmir. Na území České republiky žije jeho manželka a nezletilé děti, které se narodily v Evropské unii. Z hlediska majetkových poměrů zde žalobce má vlastní obchodní společnost, tři nemovitosti a polnosti v Boskovicích.
27. Prvostupňový správní orgán do správního spisu dále založil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 13. 1. 2020, ev. č. ZS51008, podle kterého je vycestování žalobce do země původu možné. K danému stanovisku byly přiloženy následující informace a zprávy o zemi původu: Informace OAMP ze dne 21. září 2018 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Turecko; Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti (Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí) – Turecko; Informace OAMP ze dne 9. 5. 2018 – Postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace (Kurdská strana pracujících).
28. Kromě toho bylo do správního spisu založeno potvrzení Ministerstva vnitra ČR ze dne 8. 8. 2019 o podání žádosti prvního žalobce o vydání dlouhodobého víza, ve kterém je v poučení uvedeno, že není dokladem o oprávněnosti pobytu daného cizince na území České republiky. Stejně tak je součástí spisové dokumentace kopie žaloby proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 5. 2019, č. j. MV-59006-4/SO-2019, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 7. 2019, č. j. 29 A 102/2019-33 (dále jen „usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě“) a již uvedených rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ze dne 25. 1. 2019 a ze dne 8. 10. 2019.
29. Za účelem zjištění skutkového stavu věci prvostupňový správní orgán provedl dne 30. 1. 2020 výslech manželky prvního žalobce M. E., která k věci mimo jiné uvedla, že nejprve požádala v České republice o azyl v roce 2008, který jí nebyl udělen. Poté znovu přicestovala v roce 2011 v nákladovém prostoru kamionu, přičemž opětovně a neúspěšně žádala o udělení azylu. Současně podala také za své děti žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, který je ve stádiu odvolacího řízení. Osobně v Turecku žádné problémy neměla. Českou republiku vybral jako cílovou zemi její manžel (první žalobce), který by mohl mít v Turecku problémy. Kromě toho zde žijí její nezletilé děti, které chodí do školy. Umí plynule česky a kurdsky. Turecký jazyk neovládají.

30. Poté, co první žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce písemné vyjádření k podkladům ze dne 21. 2. 2020, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proto kterému se odvolal. V kontextu odvolacích námitek si pak žalovaný vyžádal vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 8. 2020, č. j. MV-78615-4/OAM-2020, kterým bylo ministrem vnitra ČR potvrzeno původní závazné stanovisko ze dne 13. 1. 2020, podle něhož je vycestování žalobce možné.
31. K danému závaznému stanovisku byly kromě dosavadních informací a zpráv o zemi původu přiloženy následující dokumenty: Informace Ministerstva vnitra Velké Británie (říjen 2019) – Turecko; Turci vs. Kurdové: Přehled konfliktu na severu Sýrie; Informace OAMP ze dne 28. 8. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Turecko. Kromě toho prvostupňový správní orgán do správního spisu založil kopie: rozhodnutí OAMP MVČR ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-155/ZA-ZA06-P05-2011 (neudělení MO prvnímu žalobci), usnesení OAMP MVČR ze dne 20. 1. 2019, č. j. MV-7361-2/OAM-2020 (zastavení řízení o žádosti prvního žalobce o udělení MO), rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 29. 6. 2020, č. j. 10 T 73/2019-302 (dále jen „trestní rozsudek“).
32. Následně došlo k vydání napadeného rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
34. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
36. Žaloba **není důvodná**.
37. V žalobě bylo předně namítáno, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti krajský soud připomíná, že prvnímu žalobci bylo uloženo správní vyhoštění nejen z důvodu neoprávněnosti pobytu, ale také proto, že mařil předcházející rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky, když ve stanovené době nevycestoval.
38. Žalobní argumentace nicméně směřuje výlučně proti tvrzené neoprávněnosti pobytu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a to s odkazem na podané žádosti o udělení trvalého pobytu a žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu.
39. Pokud se jedná o řízení ve věci žádosti o udělení trvalého pobytu podle § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která byla prvním žalobcem podána dne 6. 5. 2015,

nebylo jí ve správním řízení vyhověno, přičemž v současné době je v odvolacím řízení vydané zamítavé rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 5. 2019, č. j. MV-59006-4/SO-2019, předmětem přezkumu v soudním řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 102/2019. Ve správním spisu je v tomto ohledu založena kopie usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, čehož se žalobce dovolával. Krajskému soudu je dále z úřední činnosti známo, že předmětné řízení nebylo doposud meritorně ukončeno.

40. Bez ohledu na výše uvedené skutečnosti však dává zdejší soud za pravdu žalovanému v tom, že samotné přiznání odkladného účinku žalobě ve věci žádosti o udělení trvalého pobytu, k čemuž došlo mimo jiné za účelem ochrany procesních práv účastníka řízení, nemůže samo o sobě konstituovat některý z druhů pobytového oprávnění. Nelze totiž opomenout, že zákon o pobytu cizinců s podáním daného druhu žádosti vznik oprávnění k pobytu do okamžiku pravomocného skončení řízení nespojuje.
41. Vznik tzv. fikce pobytu automaticky nastává pouze v zákonem výslovně stanovených případech, mezi které žádost o udělení trvalého pobytu podle ust. § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců nespadá. Zdejší soud není kompetentní k tomu, aby v tomto řízení posuzoval zákonnost dalších rozhodnutí správních orgánů ohledně pobytových záležitostí prvního žalobce, popř. aby jakkoliv předjímal výsledek jiného soudního řízení, ve kterém vystupuje rovněž v postavení účastníka řízení.
42. Co se týče v žalobě blíže nespecifikovaného podání žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, krajský soud předně vycházel z výsledků lustrace dané osoby v informačních systémech PČR, které jsou ve správním spisu založeny. Z těchto podkladů vyplývá, že první žalobce podal poslední žádost o udělení daného druhu pobytového oprávnění dne 8. 8. 2019, aniž by této žádosti bylo vyhověno. Následně podal dne 29. 10. 2019 prostřednictvím právního zástupce žádost o nové posouzení důvodů, které byly za tímto účelem uplatněny.
43. Z tvrzení prvního žalobce ani spisové dokumentace ovšem nevyplývá, že by k podání žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců přistoupil v době, kdy disponoval platným oprávněním k pobytu, což je nutnou podmínkou ke vzniku tzv. fikce pobytu podle ust. § 60 odst. 7 téhož zákona.
44. Ani na základě podání této žádosti proto nelze na pobyt prvního žalobce v době od 1. 1. 2020 do 10. 1. 2020 pohlížet jako na oprávněný, protože prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud danou okolnost považoval vedle maření předcházejících řízení o uložení povinnosti opustit území za důvod pro uložení správního vyhoštění.
45. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že v případě prvního žalobce se jedná o opakované podávání daného druhu žádosti, přičemž ani s těmi předchozími nebyl spojován vznik fikce pobytu podle příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců, a to proto, že daná žádost byla podána v době, kdy první žalobce nebyl držitel pobytového oprávnění, ale nacházel se na území toliko v režimu výjezdního příkazu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 -32, a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 7 Azs 43/2018-25; dostupná na www.nssoud.cz).

46. Kromě toho bylo v žalobě namítáno, že správní orgány při rozhodování sice vycházely ze závazných stanovisek, ale ty nebyly založeny na dostatečně aktuálních informacích a zprávách o zemi původu, neboť nereflektovaly důsledky turecko-syrského konfliktu v pohraničních oblastech během roku 2019, a to zejména ve vztahu k tamním občanům kurdské národnosti, popř. osobám, které ozbrojená kurdská uskupení finančně či jinak podporovaly. V této souvislosti bylo argumentováno postavením prvního žalobce, který je kurdské národnosti a měl podle své výpovědi aktivně podporovat rovněž uskupení YPG, které je v Turecku považováno za teroristickou organizaci.
47. K tomu krajský soud uvádí, že obě závazná stanoviska byla založena na větším množství informací a zpráv o zemi původu, přičemž reflektovala období mezi lety 2018 až 2019. Podle názoru zdejšího soudu se pak nelze ztotožnit se závěrem učiněným v žalobě proti napadenému rozhodnutí, podle kterého je většina těchto podkladů nepoužitelná či irelevantní. Postavení kurdské menšiny v Turecku nepochybně prochází určitým vývojem, který však nelze redukovat pouze na události turecko-syrského konfliktu během měsíce října roku 2019.
48. Pokud krajský soud odhlédne od toho, že výše uvedená invaze se odehrála již v roce 2019, aniž by byly přinejmenším z veřejně dostupných zdrojů známy indicie svědčící o eskalaci daného konfliktu, mělo by to pro nyní posuzovanou věc význam jediné za předpokladu, že by žalobce byl z konkrétních důvodů přímo ohrožen. Dané ohrožení však nelze podle názoru zdejšího soudu dovozovat pouze z příslušnosti ke kurdské národnosti. Z jednotlivých zpráv o zemi původu totiž vyplývá, že Kurdové sice mohou v Turecku čelit určitým formám diskriminace nebo omezení oproti ostatním tureckým občanům, ale nikoliv v takovém rozsahu, aby se dalo obecně hovořit o systematické pronásledování dané skupiny obyvatel.
49. Ke stejnému závěru lze dospět také na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla potvrzena v nedávno vydaném rozsudku příslušného soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019 – 54: *„Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 - 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala*

důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).“

50. Ostatně také v žalobě bylo argumentováno tím, že již uvedený turecko-syrský konflikt má mít zásadní dopad především na příslušníky kurdské menšiny žijící v dané pohraniční oblasti, popř. na osoby, které se přímo či nepřímo aktivně podílely na činnosti některých ozbrojených kurdských uskupení.
51. První z uvedených okolností se prvního žalobce nijak netýká, protože během správního řízení hovořil o toliko o městě Izmir, ve kterém pobývá jeho matka, otec a sourozenci. Jedná se totiž o oblast, která se nachází na zcela opačné části území Turecka, a to u pobřeží Egejského moře. Namítaným turecko-syrským konfliktem proto nemohla být přímo dotčena.
52. Co se pak týče údajného zapojení žalobce do činnosti Lidové obranné jednotky označované zkráceně jako YPG, a to poskytováním finanční podpory, jednalo by se o okolnost, která by měla být svoji povahou zohledněna zejména v řízení o udělení některé formy mezinárodní ochrany, na což ostatně bylo v žalobě výslovně poukázáno.
53. V tomto směru nelze ovšem opomenout, že správní orgány nijak nezpochybnilly možné pronásledování osob, u kterých by se spolupráce s tímto a dalšími ozbrojenými skupinami prokázala. Naopak vycházely z toho, že skutková verze žalobce je nevěrohodná, neboť svá tvrzení nijak nedoložil (odkázal pouze na dříve předložené poklady OAMP MVČR), přičemž je opakovaně uplatňoval v přecházejících řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Ani v jednom případě však nebylo jeho žádosti vyhověno, přičemž bylo naopak v odůvodnění daných rozhodnutí zdůrazněno, že žalobce při podání výpovědi taktizoval a předložil zfalšované dokumenty, které měly vyvolat dojem, že je tureckými státními orgány prošetřován, resp. že byl na jeho osobu dokonce vydán zatykač.
54. Některá rozhodnutí ve věci neudělení mezinárodní ochrany (popř. zastavení řízení) jsou ve správním spisu založena, přičemž byla podrobena soudnímu přezkumu. Krajský soud proto považuje za zcela dostatečné, pokud správní orgány na základě těchto podkladů a informací o pobytové minulosti prvního žalobce nepovažovaly jeho tvrzení o politické angažovanosti a nebezpečí pronásledování či uvěznění tureckými státními orgány jako věrohodná a další dokazování neprováděly.
55. Kromě toho bylo v žalobě namítáno, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život prvního žalobce a jeho nezletilých dětí, které budou za účelem zachování rodinných vazeb nuceny vycestovat do Turecka, přestože jsou v české společnosti od útlého věku integrovány a turecký jazyk neovládají.
56. K tomu krajský soud předně uvádí, že každé nucené vycestování cizince, který delší dobu pobývá na území České republiky, lze považovat za zásah do soukromého a rodinného života. Podle ustálené judikatury je tak možné uvažovat o naplnění překážky vycestování ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze za předpokladu, že takový zásah je nepřiměřený, a to s ohledem na individuální okolnosti případu, jako je rovněž povaha a intenzita porušení právních předpisů ze strany cizince

či obecně ohrožení souvisejícího veřejného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 – 22).

57. V nyní projednávané věci není sporné, že první žalobce na území České republiky pobýval spolu se svoji manželkou a nezletilými dětmi řadu let, a to v návaznosti na opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany či některých forem pobytových oprávnění, ať už krátkodobého, tak dlouhodobého charakteru. Je rovněž zřejmé, že k narození některých dětí prvního žalobce došlo v době, kdy mu již nebyl udělen azyl či doplňková ochrana, popř. jiná forma povolení k pobytu. Na českém území tak založil nové rodinné poměry, aniž by mohl oprávněně očekávat, že je zde bude moci také v budoucnu rozvíjet a realizovat.
58. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud souhlasí s tím, že je nutné reflektovat také zájmy nezletilých dětí, které svoji pobytovou situaci nijak nezavinily, v České republice od malička vyrůstají a s prvním žalobcem žijí ve společné domácnosti. Z toho důvodu se krajský soud dále zabýval tím, zda bude v případě následování prvního žalobce do země původu do jejich dalšího vývoje nepřiměřeně zasaženo či nikoliv, ačkoliv jim správní vyhoštění nebylo uloženo.
59. Z aktuálních informací a zpráv o zemi původu, které jsou součástí spisové dokumentace, vyplývá, že kurdština není nadále zakázána a je možné ji používat také v běžných situacích společenského života. Došlo tak k oslabení dříve vyvíjeného tlaku na příslušníky kurdské národnosti, aby ve veřejném prostoru používali výhradně turecký jazyk. V této souvislosti dochází rovněž k vedení vyučování v kurdštině, byť na soukromých či vysokých školách. Ve veřejných školách na nižším vzdělávacím stupni jsou naopak předměty vyučovány převážně v turečtině, což může zejména pro kurdské rodiny z jihovýchodních částí Turecka představovat jazykovou bariéru. Obecně však není Kurdům vzdělávání právně či jinak znemožněno (viz např. Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – říjen 2019 – Turecko).
60. Pokud bylo v žalobě argumentováno tím, že nezletilé děti prvního žalobce neumějí turecky, ale mluví pouze plynule česky a kurdsy, nelze opomenout, že se tak jejich situace v případě návratu do vlasti nijak zásadně neliší od některých kurdských rodin žijících ve výše uvedených oblastech, jejichž děti jsou v případě studia na veřejné škole nuceny naučit se používat turecký jazyk, pakliže jim rodiče nemohou z důvodu nedostatku finančních prostředků zajistit vzdělání v soukromé sféře.
61. Všechny děti prvního žalobce mají turecké státní občanství, přičemž část jejich rodiny žije v Turecku, a to ve městě Izmir, jak první žalobce sám vypověděl. Rodinní příslušníci jim tak mohou být při integraci do tamní společnosti nápomocni. V případě vycestování nezletilých dětí nedojde ani k jejich odloučení od rodičů, neboť bylo oběma uloženo správní vyhoštění (viz související řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 61/2020).
62. Na území České republiky jinak nezletilé děti nemají jiné rodinné vazby, a to s výjimkou dospělého bratra prvního žalobce, který má disponovat povolením k trvalému pobytu. Kromě toho ve správním řízení nevyplývalo ani riziko nedostatku finančních prostředků za účelem přesídlení do země původu, a to jak s ohledem na část rodiny žijící v Turecku, tak majetkové poměry prvního žalobce, který v České republice podniká prostřednictvím obchodní společnosti a vlastní několik nemovitostí.

63. Z toho důvodu dospěl krajský soud k závěru, že daná žalobní námitka není důvodná, protože případné vycestování žalobců nebude mít za následek nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života, resp. nebude ani v zásadním rozporu s všeobecným požadavkem na respektování nejlepšího zájmu nezletilého dítěte.
64. Co se pak týče namítaného zohlednění výše uvedeného trestního rozsudku v rámci odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, krajský soud souhlasí s tím, že není z hlediska posouzení důvodů pro uložení správního vyhoštění relevantní. Prvnímu žalobci bylo totiž dané správní opatření uloženo pouze proto, že jeho pobyt byl v době od 1. 1. 2020 do 10. 1. 2020 neoprávněný, přičemž současně mařil výkon dříve vydaných rozhodnutí ukládajících povinnost opustit území České republiky.
65. Přesto se podle názoru zdejšího soudu nejedná o vadu, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Za významnou by bylo možné tuto okolnost považovat pouze za předpokladu, že by se promítla do délky správního vyhoštění, což však nebylo v žalobě namítáno. Pouze nad rámec uvedeného je tak vhodné doplnit, že první žalobce naplnil více důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž předcházející rozhodnutí v režimu zákona o pobytu cizinců mařil opakovaně. K tomu krajský soud dodává, že správní vyhoštění a trest vyhoštění ukládaný v trestním řízení nelze navzájem zaměňovat, a to jak z hlediska účelu, tak podmínek pro jejich ukládání (k povaze správního vyhoštění viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, a ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012-33).

VII. Závěr a náklady řízení

66. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
67. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2020

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.